

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. CXII.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

liastæ, ne id cuius alios insimulant in ipsos quadret, dum librum IV. Esræ propterea divinæ volunt esse auctoritatis, quod in eo se præsidium aliquod dogmatis sui invenisse sperant vid. hac de re Freybürgerum sive Seidenbecherum §. 278. seqq. Chiliafm. S.) *Quæ te agit intemperies? Quis vesanus tumor? Quis furor? Cave ne fulmen huic libro annexum te petat, & millies à Deo veniam roga, ne, dum M. illos annos, & propter hos totum librum parvi æstimas (utrumque falsum!) in M. mentis angores aliquando dilabaris, & sero sentias veritates illas, quas sic suspectas reddere voluisti.* Hæc itaque sunt fulmina, quæ in Dominum Præceptorem evibrat D. Animadvertens. Quæ quidem tantum iracundiæ impetum præ se ferunt, ut majore cum vehementiâ non putem exclamasse Terentianum senem illud: O cælum! O terra! O maria Neptuni! Sed cum satis jam fit clamorum atq; increpationum, tempus tandem erit ut etiam altera pars paucis audiatur.

CXII. Brevibus itaque hac in causa agendum erit (1) de Distinctione librorum N. T. (2) an in ordine ad hominem argumenta in rebus fidei [de illis enim tantum sermo Programmati fuit] non nisi cum conditione sint ex libris Deuterocanonicis admittenda, nempe quatenus congruunt cum libris Protocanonicis? (3) an illa quæ ex Apoc. xx. proferunt Chiliastæ, si secundum literam intelligantur, pugnent cum libris Protocanonis? Cætera enim omnia falso imputantur Domino Præceptori, v. g. daß er allen respect dieses Buches aus den Augen gesetzt / aut quod sibi non confidat è difficultatibus quas nobis objiciant Chiliastæ emergere, nisi extirpato hoc libro è canone, quod ejus auctoritatem in dubium vocet, imo quod eum plane

ne tollat, & innumera alia quæ in citatis ex Animadver-
 sione & scripto Vernaculâ edito ad nauseam usq; con-
 gesta perq; summam injuriam D. Præceptorum expro-
 brata sunt. Primum ergo quod attinet, minime opus
 fuisset, ut distinctio illa librorum N. T. in Protocano-
 nicos & Deuterocanonicos inter *βδελύγματα* ingentia
 numeraretur, quæ ad pudorem universæ religionis Ev-
 angelicæ proposita sit, cum præeuntes hic habeamus
 optimos quosque veritatis Evangelicæ Assertores,
 qui utiq; non ita stupidi fuerunt ut aliquid quod totam
 nostram religionem pudori possit prostituere, doce-
 rent. Neque hoc pacto plus detrahetur libris Deu-
 terocanonicis, quam si v. g. duos librorum V. T. or-
 dines vellem constituere, ita ut in primo ponantur quo-
 rum Autores sint cogniti, in secundo vero, quorum
 Autores sunt incogniti. Quis inquam talem distin-
 ctionem statim vellet damnare, aut clamare: Quis ti-
 bi potestatem dedit, libros Scripturæ S. pro lubitu parti-
 tiendi? Eadem quippe libertate & ipse B. Lutherus u-
 sus non retinuit eundem librorum V. T. ordinem, qui
 habetur in Codice Hebræo, nec enim refert num quen-
 dam librum Scripturæ in hoc vel illo ponamus ordi-
 ne, dum modo divinitatem & sanctam auctoritatem
 illi non detrahimus, negotium enim totum in meris
 consistit terminis. Neq; hæc distinctio librorum N.
 T. eum in finem excogitata est, ut Chiliaftis ex Apo-
 calypsi nos impugnantibus melius obviam iri posset,
 sed jam diu fuit ante id tempus, quo infaustæ circa
 hoc regnum contentiones nobis per Chiliaftas sunt e-
 natae. Denique, quoniam video in solis Helmstadien-
 sibus illud improbari, quod in cæteris Evangelicæ do-
 ctrinæ assertoribus per omnes ætates admissum fuit,
 obsecro quemvis æquum lectorem, ut quæ hac de re

nostra sit sententia, non velit ex strepitu & clamore contradicentium, sed ex ipsis nostratum Scriptis & confessionibus æstimare. Ita autem hac de re loquitur B. noster Hildebrandus Theol. Dogm. Cap. 2. Sect. 3. de Canone Scripturæ §. 27. *Hæc scripta (quæ in primo ordine ponimus) cum ab initio Ecclesiæ constanter à Christianis pro divinitus inspiratis habita sint, protocanonica vocaveris; sed deuterocanonica, quæ olim in dubium vocata sunt. Hujus ordinis sunt posterior Epistola Petri, secunda & tertia Johannis, Epistola ad Hebræos, Jacobi, Judæ, Apocalypsis. Sed pii veteres non tam de canonicâ eorum autoritate, quam de autoribus dubitasse videntur. Et Evangelici Doctores deuterocanonici istis fere omnes divinam autoritatem hodie assignant, quibus NOS etiam SUBSCRIBIMUS.* Hæc est confessio nostra prout in plurimis nostratum scriptis, antequam in faustum hoc certamen cum Domino Præceptore à D. Animadvertente fuit in initum, eam reperire licet, in quâ si acquiescere nolit D. Animadvertens, & aliquid ulterius nobis impingere, merito ipsi regeri poterit illud quod contra D. Præceptorem urget in *Ablehnung* §. 10. *Sollen wir denn nun das nohtwendig glauben / was er uns beylegen wil / das daß wirs sollen geglaubet haben.*

CXIII. Dicis: Annon sufficiens indicium est, nos minoris æstimare Deuterocanonicos libros, quod in Disputatione ad hominem argumenta ex illis petita assumere nolimus in rebus fidei (de quibus solis Programmati sermo fuit) nisi confirmentur ex libris Protocanonicis? Respondeo, illud libris iis mere ex accidente contingere. Ratio est, quoniam non tantum de autoribus, sed & de autoritate eorum ab orthodoxis etiam Ecclesiis nonnullis olim fuit dubitatum. Licet igi-